

FYZICKÉ TĚLO ČLOVĚKA, JAK JEJ VNÍMAT

Jsme vědomím

Především jsme vědomím. Vědomím, které se rozhodlo vstoupit do tohoto světa, a které sem vstoupilo lidským způsobem. Vědomím, které nemá hranic, existuje mimo čas a prostor a obsahuje v sobě veškerou moudrost, která je zároveň i dokonalou láskou. Co tím myslím? Do tohoto fyzického světa lze vstoupit a tento svět utvářet pouze skrze fyzickou formu - tělo. A tak vědomí, která se chtějí na tvorbě v tomto světě a na tvorbě tohoto světa podílet, musí přijmout fyzickou podobu. Fyzická podoba, proporce a funkce těla přesně vyjadřuje, jakým způsobem do tohoto světa vědomí vstoupí. Fyzická podoba vyjadřuje, jak se vědomí k fyzickému světu vztáhne, jaké schopnosti vnímat jej a uvědomovat bude mít.

Vědomí stojí mimo čas a prostor a jeho premisou, základní vlastností, jsou pocity a moudrost. Ty pocity, které každý den všichni prožíváme. Ta moudrost, která je důsledkem hledání souvislostí pro to, co zde v tomto světě zažíváme. Pocity žijeme v jednotlivých částech těla a vědomí (mozek) si je uvědomuje a na jejich základě dělá závěry, vytváří souvislosti a hledá moudrost a pak jedná. Vědomí každého z nás, holografický střípek vědomí celku, nebo kdo chce, střípek vědomí Boha. Toto vědomí je pocitem, pocitovou strukturou a zároveň dokonalou moudrostí. Pro ty, kteří umí vidět energie, je klubičkem světelných vláken. Tato světelná vlákna jsou jednotlivé pocity, tato světelná vlákna jsou energie. Pocit je strukturovanou energií. Pocitové struktury, pocity vytváří pocitové představy. Tyto pocitové představy můžeme ve vědomí uvědomovat.

Naše těla jsou důsledkem těchto pocitových a postojových struktur a naprosto přesně je fyzickými projevy vyjadřují celý život. Naše těla se do dnešní podoby vyvíjela postupně miliardy let. První vědomí živých bytostí, která sem vstoupila, byla schopná pocitově a postojově vytvořit jen primitivní jednobuněčné organismy. Tato vědomí sem vstupovala jen velmi jednoduše, byla schopná jen základních funkcí přežití a uvědomování. V těchto prvních živých buňkách vědomí, které vstoupilo do tohoto světa, postupně rozvíjelo své představy, jak zde v tomto světě existovat. Toto vědomí rozvíjelo schopnost se v tomto světě projevovat a s tím postupně rozvíjelo první primitivní jednobuněčná těla na těla vícebuněčná. Objevilo pohlavnost a její důsledek, možnost genetické kombinace. Vědomí se učilo vstupováním do tohoto světa a tvořilo další a další představy o tom, jak v tomto světě existovat a začalo tím utvářet stále složitější těla zvířat, až jedna část představ začala utvářet vědomí člověka, tělo člověka. Takže nyní tělo každého zvířete, včetně člověka, vyjadřuje pocitový způsob, jak se v tomto světě vztáhnout k sobě sama a k okolní realitě. Naše těla za milióny let vytvořila vědomí, která rozvíjela své pocitové představy o tom, jak do tohoto světa vstoupit, jak v něm existovat, jak jej vnímat a jak jej užít. A každý z nás naše tělo dál utváří tím, že žije vlastní představy a zkušenosti s jejich uplatňováním.

Lidské zrození je jiné než zrození zvířecí. V čem je ten rozdíl? Zvířecí zrození je mnohem více jen pocitové. Zvířata vnímají pocity, na pocity reagují a na základě pocitů jednají. Mají v sobě, ve svých tělech, zabudovány milióny let zkušeností s tímto světem. My lidé jsme na tom stejně. Ale my lidé se přece jen lišíme. My lidé jsme mnohem více rozvinuli schopnost rozumové analýzy, kombinace a rozumového porozumění toho, co pocitově prožíváme - moudrost. My lidé jsme mnohem více

rozvinuli schopnost vnímané pocity kombinovat, schopnost vnímané pocity rozumově uchopit a vytvořit si na základě přemýšlení představu. Rozvinuli jsme rozum. I zvířata jej mají, ale rozvinuli jej méně. Zvířata rozvíjí svá fyzická těla ke stále lepším výkonům a zdatnosti, aby zde mohla přežít. My lidé jsme tuto cestu opustili a dali jsme se cestou jinou, cestou rozvíjení moudrosti a představivosti. A to vše vyjadřují naše těla, jejich tvary a jejich funkce, vždy naprosto přesně. Tělo naprosto přesně vyjadřuje, jakou pocitovou a postojovou strukturou jsme. Vyjadřuje, skrze jaké pocity a postoje jsme do tohoto světa jako vědomí vstoupili. Každý orgán vyjadřuje nějaký způsob „vztažení se“ k vnější realitě. Každému orgánu musíme svým chováním dávat návod na jeho funkci. Dáváme-li defektní návod, pak i funkce orgánu je defektní.

Svým chováním, svým jednáním, svým pocitovým vztažením se ovlivňujeme funkci všeho v lidském těle. Je-li naše chování nějak mimo mantinely toho, na co je naše tělo uzpůsobeno, pak i funkce příslušného orgánu musí být taková.

Pokud si toto uvědomíte, a pokud chápete, který orgán vyjadřuje jaký aspekt našeho vztažení se k sobě a okolí, pak můžete na základě nemoci, na základě jejich symptomů přesně definovat, kde dotyčný ve svých postojích, pocitech a jednání dělá chybu a jakou.

Pokud mi korigujeme svoje jednání, svůj návod, pak tělo samo koriguje svoji funkci a samo se uzdraví. Můžeme tak učinit závěr - funkci těla a jeho orgánů naprosto přesně definujeme svým jednáním - tím, jak a s jakými pocity prožíváme své dennodenní situace. Onemocní-li tělo - příliš jsme se ve svém jednání a prožívání vzdálili tomu, na co bylo tělo utvořeno, a to lásce a radosti. Pokud své jednání a prožívání korigujeme, tělo se uzdraví... A uzdraví se také z klasicky neléčitelných nemocí.

Všimněte si, nemoc není něco, proti čemu bychom měli bojovat. Nemoc je tu protože jsme ztratili schopnost si život užívat v radosti a spokojenosti. Nemoc je zde, aby nás vedla k radosti a lásce zpět. Pokud ji vyslechneme, pochopíme a uděláme změny, které nám umožní žít zase lásku a radost, pak nemoc, neboť splnila svůj úkol, sama odezní, tělo se samo uzdraví. Toto je základní smysl nemoci.

V následující kapitole vám uvedu pár příkladů, jak jednotlivé orgány vyjadřují způsob pocitového vztažení se. Všimněte si, jak příslušný orgán pro svůj život používáme.

Psychosomatická funkce orgánů a částí těla, příklady

Zuby

Orgány, které nám umožní ukousnout a rozmělnit jídlo. Na mentální rovině ukousnout a rozmělnit prožitek. Pokud v této oblasti máme ve svém životě problémy, zuby jsou nemocné. Já sám jsem měl mnoho let problém s choboty na kořenech zadních stoliček, a ani ta nejlepší lékařská a vlastní péče je neuměla odstranit. Když jsem ale vyřešil vleklý konflikt s vlastním tátou (který mě roky zrazoval od věcí, které jsem chtěl žít) a konečně začal bez zábran žít podle svých představ, choboty se samy bez jakékoli jiné léčby uzdravily.

Toto je první vrstva pochopení toho, co na mentální rovině zuby vyjadřují. A můžeme jít hlouběji. Každý zub vyjadřuje zcela konkrétní způsob, zcela konkrétní oblast toho, jak si prožitek ukusujeme a rozměňujeme, tedy zpracováváme. Stejně tak, jako každý zub v puse má svoji určitou funkci.

Například přední pravá horní jednička ukazuje, jak si představujeme, jak by měl fungovat muž při obhajobě prožitku. Levá horní jednička říká to samé o ženě. Spodní jedničky nám říkají něco o tom, jak se nám tyto představy daří žít, realizovat.

Dvojky vyjadřují, jak reagujeme na autority a jak je chápeme. Pravá dvojka vyjadřuje, jak jsme schopní se vztáhnout k tatínkovi a jakou roli v našem životě hraje. Levá dvojka znamená to samé pro maminku.

Šestky, které se často nedaří stomatologicky léčit, a které umí velmi potrápit, vyjadřují, jaké postavení v naší společnosti, ve svém životě chceme zaujmout. Pokud máme v této oblasti nějakým způsobem chybné postoje a žijeme díky nim pocity obvinění, potlačení, zloby - zuby mohou velmi bolet a můžeme o ně i přijít.

A mohli bychom odkrýt i další slupky moudrosti a pochopení. Třeba to, co vyjadřují jednotlivé části zubu - sklovina, krček, kořen, nerv... Je jen na nás, kam až ve své schopnosti pochopit a pak vyléčit dojdeme.

Srdce

Orgán, který vyjadřuje, jak umíme používat lásku ve svém životě. Podívejte se na jeho funkci. Srdce je motorem těla, vše v těle pohání. Stejně tak jako motor pohání auto, stejně tak srdce pohání tělo. Má-li auto motor rozbitý, je bezcenné. Podobně je to i s tělem. Onemocní-li srdce, stává se tělo nefunkční. Co tedy srdce vyjadřuje? Vyjadřuje, jak používáme lásku, jako motor pro naše životy. Máme-li v této oblasti nějakou pocitovou destrukci, bloky, obvinění, srdce musí tento fakt svojí funkcí vyjádřit, musí svoji funkci nějak blokovat, onemocnět.

Imunitní systém

Imunitní systém také vyjadřuje naši schopnost lásky, ale jinak. Imunitní systém vyjadřuje, jak si sami sebe ceníme a jak si necháme, nebo nenecháme narušovat vlastní integritu. Integritu emoční, názorovou a postojovou a jak si díky tomu umíme hájit své vlastní představy o tom, co a jak chceme žít a jak si to, co chceme žít, umíme i realizovat. Imunitní systém a jeho funkce o nás také říkají, jak stejný prostor v dané oblasti jsme schopní dávat i druhým.

Imunitní systém mimo jiné hlídá hranice těla. Imunitní systém by měl umět rozpoznávat, co je tělo a co je cizí látka, cizí organismus. A imunitní systém by měl poznat, jaké látky a jaké organismy pro lidské tělo vyjadřují hrozby. Správně fungující imunitní systém umí všechny hrozby držet vně organismu, případně zlikvidovat, anebo eliminovat. Pokud máme imunitní systém oslabený, můžeme trpět opakovanými infekcemi nebo nějakou vleklou infekcí, například zlatým stafylokokem.

Pokud pochopíme, proč nám imunitní systém nefunguje jak má, jaké chyby ve svém jednání do návodu imunitnímu systému dáváme, a pokud díky tomu budeme schopni správnými návody své jednání změnit, pak si imunitní systém bude najednou sám umět poradit i třeba s dlouhodobě neléčitelným zlatým stafylokokem zcela sám.

Lékaři

Zde má mnoho léčitelů dilema. Nemoc je zpráva, která nám říká, kde ve svém tvoření, ve svém prožívání, ve svém chápání sebe a reality okolo sebe děláme chyby. Nemoc je pomocník na cestě vývoje člověka, nemoc je pomocník na cestě evolucí. Je pomocník na cestě k lásce, radosti a štěstí. Ale tak, jak jsme si postavili moderní medicínu (tak, jak moderní medicína funguje), tak právě tak jsme si tohoto pomocníka na cestě za láskou paralyzovali.

Medicína nám umožnila nemoc chápat jako něco obtěžujícího, něco z venku. Něco, co k nám přišlo. Něco, čeho je potřeba se zbavit léky či operací. Ale tento postoj není zcela správný. Nemoc je vždy naše, nemoc je něco, co s námi úzce souvisí, nemoc je naše osobní zpověď na cestě za láskou, radostí a štěstím. Je zprávou „to a to ještě neumíš“ a přichází zevnitř, z nás samých.

Moderní medicína nám umožňuje na tento aspekt zapomenout, a tím se stává do velké míry „danajským darem“. Umožňuje nám žít stále destruktivněji a stále víc odděleně od naší přirozenosti - od lásky. Nemusíme poslouchat zprávy těla, dáme si prášek nebo něco, co zlobí, amputujeme, „ono si tělo poradí“... Ano, tělo si poradí. A my dál můžeme svoji destrukci žít, my dál můžeme svoji destrukci rozvíjet, my ji dál můžeme učit svoje děti. A skutečně se tak děje. Nemoci, které kdysi byly běžné až v pozdním věku, dostávají postupně lidé ve věku středním a nakonec i kojenci. Jsme stále nemocnější. Díky medicíně ztrácíme schopnost poslouchat svého učitele - nemoc, a to má své důsledky.

Ale stěžovat si na medicínu? Jak naivní,... Je přeci zodpovědností každého z nás, jak se k medicíně postaví, jak využije léky a jak využije svoji možnost jít za pochopením svého života. Na medicínu nic svalovat nemůžeme. Každý z nás může hledat, jak vyslyšet svoji vlastní nemoc. Každý z nás může přemýšlet, kde dělá chybu, že je nemocný. Medicína sice naše postoje a rozhodnutí může ovlivnit, ale naše rozhodnutí jsou stále jen naše...

Jak se tedy k moderní medicíně postavit? No přeci využít ji! Je to moudrost jako každá jiná.

Občas se mi stane v mé praxi, že někdo přijde s nemocí, jejíž název jsem nikdy v životě neslyšel. Pak použiji internet a tam najdu, co medicína ohledně dané nemoci objevila. Podívám se na informace, jak nemoc v těle funguje a z toho si udělám obrázek, jak dotyčný asi pocitově funguje, kde v jeho pocitech a představách jsou chyby. Moudrost je moudrost a moudrý ji využije. A mám obrovský obdiv k moderní medicíně a smekám před ní, jak obrovské moudrosti a obrovského pochopení dílčích funkcí těla je schopna.

A pak je tu další rozměr medicíny, a to traumatologie. Když má člověk úraz, 99% léčitelů si s ním nemá šanci nijak poradit. Pak je moderní medicína naprosto oprávněná. A být bez ní by bylo tristní. Když vás rozbolí zuby, když onemocníte nezvladatelnou infekcí, vždy je to hlavně medicína, co vás zachrání, ne léčitel.

Lidé, kteří s moderní medicínou mají problémy, by si měli uvědomit, jaký by asi byl měsíc bez antibiotik. Většina větších úrazů by skončila smrtí, mnoho běžných infekcí jako jsou i obyčejné průjmy by dopadla stejně.

Takže lékaře bychom měli vnímat jako pomocníky na cestě za zdravím. A pokud vyčerpáme všechny způsoby, jak pochopit, co nám nemoc říká, a přesto nemoc trvá, pak kdo z vás by řekl, „raději zemřu“?

My všichni sami rozhodujeme, jaký prostor ve svých životech moderní medicíně dáme. Nesvalujme na ni svoji neschopnost zaujmout k ní správný postoj. Všichni můžeme využít možnosti medicíny i možností knížek a existenci lidí, kteří s alternativními informacemi umí pracovat.

Všichni můžeme hledat moudrost psychosomatiky a medicínu používat spíše jako síť poslední záchrany. A i když v té síti skončíme, stále ještě můžeme zpětně hledat, kde jsme ve svém „vztažení se“ udělali chyby.

Takže, pokud k nám přijdou klienti vážně nemocní, vždy po nich požadujeme spolupráci s lékařem. Chceme, aby klient zůstal pod lékařskou kontrolou a chodil na vyšetření, která lékaři doporučí. A má to i psychologický důvod. Pokud lékařské vyšetření prokáže ústup nemoci, klient je výrazně klidnější. Má hmatatelný důkaz o výsledcích své vlastní práce na nemoci.

Žaludek

Na začátku trávicího ústrojí je ústní dutina, zuby a sliny. Zde jsme si ukousli (obhájili) sousto (zážitek), zde jej poprvé nějak uchopujeme jazykem, přemíláme, koušeme. Rozkládáme škroby na sacharidy pomocí ptyalinu ve slinách. Zakoušíme chuť jídla (jak prožitek chutná). To co v ústní dutině děláme s jídlem, to na mentální rovině děláme s prožitkem.

Až si chuť jídla užijeme, jídlo polkneme. Většinou si ani neuvědomujeme, kolik radosti v prožitku jídla a pití máme. Kolik radosti nám dá vnímat chuť, vůni a strukturu jídel a kolik radosti nám dá jídlo polknout a mít v důsledku toho pocit příjemné sytosti. To vše je vyjádřením radosti (prožitek získat a prožít). Ale prožitek se nám nemusí vždy povést. Prožitek nemusíme umět prožít tak, abychom jej pak uměli ocenit.

Něco sníme (prožijeme) a uložíme na nějakou dobu do žaludku k prvnímu zpracování. Pocit plného žaludku může být velmi příjemný, ale někdy také není. Pokud to, co jsme požili (prožili), v nás nezanechalo příjemné pocity a nějak nás to dráždí (rozčiluje), pak vznikají problémy s žaludkem a jeho sliznicí.

Například chceme, aby k nám byl partner ohleduplný a nekouřil doma. Partner ale naši potřebu příliš nerespektuje. My to zkusíme po dobrém, po zlém a nedaří se nám s ním domluvit. Když na takové dlouhodobě nevyřešitelné situace jen pomyslíme, cítíme podrážděnost a vztek. Každý tyto pocity může vnímat jinde. Lidé, kteří tyto pocity vnímají na spodním okraji hrudního koše, si těmito pocity mohou způsobit nemoci žaludku.

V žaludku dochází k dalšímu mechanickému a chemickému zpracování potravy. V žaludku jsou působením žaludečních enzymů štěpeny bílkoviny a tuky. Kyselina solná zde tvoří pH potřebné pro fungování žaludečních enzymů. Kyselina solná s trávicími enzymy vyjadřují naši schopnost si prožitek hájit, prosazovat své představy. Použijeme-li příklad, ve kterém jsme poprosili partnera, aby nekouřil doma, můžeme říct, že fakt, že jsme partnera poprosili, vyjadřuje naši schopnost ukousnout si sousto.

Schopnost si svoji prosbu obhájit, prosadit je vyjádřena právě v práci žaludku - v použití kyseliny chlorovodíkové a trávicích enzymů. Abychom byli úspěšní, musíme umět správně oceňovat sebe i partnera.

Žlučovody, žlučník

Žlučovody a žlučník vyjadřují naši schopnosti ocenit svoje názory a představy a v důsledku toho ocenit názory a představy druhých. Důsledkem toho je schopnost tolerance k druhým, jejich názorům, představám a jednání. Pokud tuto schopnost tolerance nemáme, můžeme reagovat na názory druhých hněvivě a tím si přivodit onemocnění těchto orgánů.

Zánět žlučníku a žlučové kameny

Neumíme ocenit svoje názory, postoje, představy a jednání, ani názory, postoje, představy a jednání druhých. Pokud jsou názory a představy druhých lidí jiné než naše, neumíme na ně reagovat jinak než kritikou a hněvem (protože neumíme cenit). Kdybychom si názorů druhých vážili (kdybychom je uměli ocenit), nechtěli bychom druhé lidi měnit, nesoudili bychom je a zajímali bychom se, proč vlastně tak rozdílné názory mají. Naše schopnost ocenění je motorem zájmu o druhé a jejich názory, díky čemuž můžeme druhé pochopit. Naše schopnost ocenění je vyjádřením úcty k sobě a druhým.

Při správné schopnosti oceňovat vždy oceňujeme svoje názory a představy stejnou měrou jako názory a představy druhých lidí. Jen tak v sobě vytvoříme potřebu pochopení druhých, která je cestou ke skloubení vlastních a cizích názorů a jednání.

Když neumíme ocenit svoje názory a postoje, nemůžeme pak umět ocenit názory a představy nikoho. Takové pocitové a postojové nastavení nás vede přirozeně do obviňování.

Uvědomte si, pocit je jen energie a energie se nemůže ztratit. Energie, kterou svými pocity vytvoříme a vyšleme, se k nám vždy dříve nebo později vrátí v jednání druhých lidí směrem k nám. My díky nízkému hodnocení reagujeme hněvivě na odlišné představy druhých lidí. Vadí nám, rozčilují nás, rozčiluje nás jejich jednání, chceme druhé lidi měnit. Naše emoční reakce je energií, kterou generujeme a můžeme, anebo nemusíme ji ve svém jednání projevit. A právě tato energie se k nám zase v jednání druhých lidí musí vrátit. Kruh se uzavřel. Všimněte si, jak sami určujeme, jak se k nám druzí lidé budou chovat. Svůj svět, svůj prostor pro realizaci svého života si takto tvoříme cele sami.

Ke každému onemocnění potřebujeme obvinění. Díky obviňování sebe a druhých padáme do velkých pocitů nevole a to i přesto, že to nechceme. Pokud tuto nevoli umíme projevit a vyjádřit, vzniká nám zánět žlučníku. Pokud ji z nějakého důvodu, neumíme vyjádřit a hromadíme ji vevnitř, pak vytvoří žlučové kameny nebo písek.

Rakovina

Na mentální rovině musí dotyčný trpět pocitem, že je jednáno na jeho úkor a on toto jednání nemůže nebo neumí dlouhodobě zastavit. V důsledku toho se propadá člověk do pocitů zášti a nenávisti, které jsou vlastním spouštěčem rakoviny. Imunitní systém pak má pocit, že buňky, které „jednají na úkor těla“, nemůže nebo neumí zastavit, musí se držet našeho návodu. Všimněte si, u rakoviny

nefunguje imunitní systém, což o lidech říká, že jim nefunguje láska. Vždy si musíme vybrat - buď lásku, nebo obviňování. Vždy je jedno na úkor druhého. Mnoho lidí svoji nenávisť skrývá a navenek se usmívá. Pak v nich vztek a nenávisť narůstají do obrovských rozměrů. A protože o svých pocitech s nikým nemluví, své emoce stále vnitřně prožívají. Takoví lidé onemocní mnohem snadněji než ti, kteří svoji nevoli dají najevo. Mnoho osob se svojí nevolí nebo nenávisť žije tak dlouho, že už si ji neuvědomují. Zvykli si na to a mají pocit, že je to součást běžného života. Onemocní, protože zášť a nenávisť součástí běžného života být nemá.

Jednou jsem vnitřním zrakem viděl, jak vzniká nádor. Ve vědomí se mi odehrál film asi pět minut dlouhý. Ve filmu jsem viděl konkrétního člověka. Viděl jsem, jak tento člověk sbírá frustraci zcela konkrétním způsobem. Tato frustrace se ve formě pocitové energie ukládala do příslušné oblasti v těle. Jak dotyčný šel životem, frustrace přibývalo a napětí se v dané oblasti zvyšovalo, energie přibývalo. Když napětí (množství pocitové energie frustrace) překročilo určitou kritickou mez, během okamžiku se vybil, jako když přeskočí jiskra. Vybil se do vytvoření nádoru, zhmotnilo se, pocitová energie se proměnila v tkáň těla.

Můžeme roky hromadit pocit v určité oblasti života, v určité oblasti těla, v určitém orgánu - pocit „*je jednáno na můj úkor a já s tím nemohu nebo neumím nic udělat*“. Potom, když překročíme kritickou mez organismu, se tato pocitová energie vybije do vytvoření nádorových buněk, které zase ve fyzické rovině jednájí na úkor našeho organismu. A pokud dál žijeme tento pocit, pak právě energie tohoto pocitu umožňuje rakovinným buňkám žít. Vytvořili jsme si sami svými pocity morfologické pole nádoru, pole pocitové energie, které přesně definuje, jak se buňky v dané oblasti mají projevat, jak mají fungovat.

Pokud z nějakého důvodu, například v důsledku nějakého uvědomění nebo i jen v důsledku změny životní situace, přestaneme pociťovat, že je jednáno na náš úkor, pak morfologické pocitové pole rakovinných buněk přestaneme tvořit a ony začnou zase fungovat normálně, anebo odumřou. Uzdravíme se, uzdravíme se spontánně a nepotřebujeme ani léky, ani bylinky. Rakovinné buňky nemohou bez energie, pocitové energie, která je vyjadřuje, přežít.

V knížce jsou v příslušných kapitolách uvedeny psychosomatiky konkrétních typů rakovin.